

28/2/65

* ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ *

'Αποχρησίες 1965

ΜΠΗΚΑΜΕ στό τριώδιο. «Ας παραμερίσουμε γιά λίγο τίς βιωτικές φροντίδες, άς καταχωνίσουμε τίς λύπες μας, τίς σκοτούμερες πού μάς βασανίζουν κι άς γλενιήσουμε τίς μέρες τούτες. Κι άς διαλύσουμε στό... ποτήρι δλες τίς έγνοιες μας.

Θεϊκό δῶρο είναι, ή χαρά καὶ κοινωνική ἀνάγκη ή ψυχαγωγία.

ΘΥΜΟΥΜΑΙ τοὺς παλιούς καιρούς. Στὰ «κότσαλα» οἱ ὑπαλθριες ἀποκρητικες συγκεντρώσεις.

Χάρμα τῶν ματιῶν οἱ λυγερόκομες Πολυγυρινές μέ τίς γραφικές τοπικές στολές, τοὺς «ἀλατζιαδες» καὶ τὰ «θαλασσιά φουστάνια».

Χοροί ἀτέλειωτοι μὲ τά εἰ δικά, γεμάτα διονυσιασμό, ἀποκριτικά τραγούδια, πανζουρλισμός.

Κυκλοφοροῦσε δημως κι ξνα φδητρο: ή «κουδούνα»,

Άγδρια καὶ κορίτσια πού δρασκέλισαν τά 25 χρόνια χωρὶς νάχουν χορεύει τόν «Ησαΐαν» δεχότανε στ' αὐτιά τους σάν κύρωση κοινωνική καὶ σάν... παρόρμηση ξια λοχυρό κουδούνισμα ἀπό μασκοφόρους. Καὶ ἄκουες. «Α! τοῦ χερόν', δὲ θά μέ χτυπήσ' Ιμὲ ή κδούνα!

Τό ξπαιρνε ἀποφάση. Θό βαδίζε τό δίχως ἄλλο στόν ὑμέναιο.

ΤΟ ΕΙΧΕ τάμα. «Όλον τό χρόνο περνοῦσε μιά ζωὴ ήσυχη, περιωρισμένη κι ἀσκητική. Άλλα ξέσπανε καὶ... ξεσπόθωνε στίς ἀποκρήνες. Μετακαλοῦσε στόν Πολύγυρο, μὲ ξέσοδα του, τὴν καλύτερη δρχήστρα πού είχε στή Μακεδονία ἀπό... ζουρνάδες καὶ νταούλια. Καὶ

Ξναβε κι ξκαιγε τό χωριό.

Τόν βλέπω τώρα κατάφορτο ἀπὸ χρόνια κι ξγνοιες. Καὶ σκέπτομαι: Πόσο θά νοσταλγῆ, ο ἀνθρωπος αὐτός τήν ἐποχὴ ἔκεινη καὶ τι ψυχικό κενό θά υπάρχη μέσα του.

ΤΑ ΙΣΟΓΕΙΑ κέντρα μας, ἔτοιμαζονται. Θά στρωθῇ καὶ πάλι τό γλέντι τρικούβερτο. Θά ἐνσκήψουν καὶ φέτος ἀπὸ τή Θεσσαλονίκη οἱ τοισχ πίνες «σιαντόζες» μας, μὲ τά λαοῦτα καὶ τά βιολιά. Μὲ τό ζεμπέκικο, μὲ τό τσιφτετέλει καὶ μὲ τό ἀσίκικο καὶ δεμπέτικο τραγούδι τους καὶ μὲ τό ιδιότυπο... στρίπ—τίζ θά ἀνάψουν καὶ πάλι φωτιές, θά ξαφρίσουν δημως καὶ τά πορτοφόλια.

Τίς πρωινές ὥρες δημηρικοὶ καυγάδες θά δντηχήσουν στά σπίτια. Αι συμβίες, ἄλλες μὲ τή σκοῦπα στό χέρι ἄλλες μὲ τροχισμένη τή γλῶσσα, θά δώσουν τή μάχη τους...

ΠΥΚΝΟ πέφτει ξέω τό χιόνι τή στιγμή τούτη ποὺ χαρασσονται οἱ γραμμές αὐτές. Στή μνήμη μου ξέρχεται ξνα πυλιό τραγούδι:

«Θυμήσου
πώς φενύουν τά χερνια
καὶ τά χιόνια
θάρθουν στά μαλλιά...»

Νάτα τά χιόνια στά μαλλιά μου ηλθαν κι ξναπέθεσαν τίς μόνιμες νιφάδες στούς κροτά φους.

Άλλα τι πειράζει! Αποκρήξεις είναι. Θά τό ρίξουμε ξέω. Θά στροβιλιστοῦμε κι ἐμεῖς στό χορό σάν τίς νιφάδες. Καὶ θά πιοῦμε, θά πιοῦμε, ἀ δειδζοντας στό ποτήρι τό πιο τά τής λήθης θά νοιώσουμε, θά αισθανθοῦμε ἀπόψε νέοι...

W.—